



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννιακόσα τέσσαρα καὶ χίλια
ποῦ θὰ βγοῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ὁκτωβρίου τριάντα,
τὰ συνήθη συμβάντα.

Ἐξῆντα τέσσαρα σὺν ὀκτακόσῃ,
παντοῦ μνημόσυνα τελοῦνται τόσα.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

μέσῳ γλάρων ἀκορέστων
ἔλα κόλλυβα νὰ φᾶς
καὶ νὰ πῆς: Θεὸς ὀσχωρέστων.

Φ.—Μνημόσυνα κ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ, σ' ὅλη τὴ Ρωμιοσύνη,
λένε πῶς καὶ ὅσων Ὀθωνα μνημόσυνο θὰ γίνη,
κ' ἔλα λοιπὸν χωρὶς μιζᾶ,
βρὲ Περικλῆ, νὰ πᾶμε,
κ' ἐνὸς διωγμένου Βασιλῆα
τὰ κόλλυβα νὰ φᾶμε.

Ὅποιον νέον γερονδὲς
τρώντι πανευφρόσυνον!..
ἔλα μαζί μου κεχηγῶς
σὲ τοῦτο τὸ μνημόσυνον.

Ἐλα νὰ μνημονεύσωμεν μετ' ἄλλων κεχηγῶτων
τὸν Ὀθωνα τὸν πρῶτον,
κ' ἀφέντες πᾶσαν μέριμναν τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου
στὴν αἴθουσαν ἃς σπεύσωμεν τοῦ Πανεπιστημίου,
κ' ἃς συνθηρνήσωμεν κ' ἐμεῖς οἱ σήμερον ἱππῶται
μὲ τοὺς Ἀριστογείτονας τῆς ἐποχῆς τῆς τότε.

Μνημόσυνον ἀληθινὸν
τῶν εὐγνωμόνων Ἀθηῶν,
φόρος εὐγνωμοσύνης
τῆς ὅλης Ρωμιοσύνης.

Ἐχάσε καὶ Θεοτόκην καὶ Σιμόπουλον ὁμοῦ
καὶ τὸν πάλαι Βασιλέα τῆς Ἑλλάδος ἐνθυμοῦ,
καὶ μὲ τόσας κορυφὰς

Π.—Καὶ τοὺς σήμερον θυμοῦμαι, μὰ καθόλου δὲν ξεχάνω
καὶ τὸν Ὀθωνα τὸν πρῶτον, τὸν διωγμένο Βασιλῆα,
καὶ τὰ κόλλυβά του τρώγω, καὶ μνημόσυνο τοῦ κάνω
μὲ παληούς μας Ἀρμοδίους, ποῦχουν ἄσπρα τὰ μαλλιά.

Γαῖαν ἐλαφρὰν ἃς ἔχη μέσ' ὅτὸ χῶμα ποῦ κοιμᾶται
καὶ τὸ γένος ἃς θυμᾶται,
ποῦ τὸν ἔδιωξε ὅσας δέκα τούτου τοῦ μηνὸς Ὀκτώβρη,
κ' ἂν καλὸ μᾶς ἔχει κάνει στὴν ψυχοῦλα του νὰ τῷ βρῇ.

Φ.—Μελλούσης διαλύσεως μεγάλαι συγκινήσεις...
καὶ πῶς μπορεῖς, βρὲ Περικλῆ, ποτὲ νὰ λησμονήσης
τὸν Ὀθωνα τὸν Ἀνακτα ρωμαντικῶν Κιχῶτων;...
ἐπὶ τῆς Βασιλείας του νομίζω κατὰ πρῶτον
πῶς ἔγινε τὸ Σύνταγμα τὸ τοῖς ἐδλογημένον
πρὸς δόξαν καὶ τῶν ζωντανῶν καὶ τῶν κεκοιμημένων.

Μὲ τὸ στανερό, βρὲ Περικλῆ, καὶ δίχως νὰ τὸ θέλῃ
μᾶς ἔδωσε τὸ Σύνταγμα μετὰ πολλὰ μαρτύρια,
κ' ἐμεῖς μὲ τοῦτο ἔκαναμε τὴν ἀγορεύειδα μέλι
κ' ἴδαμεν φῶς ἀληθινὸν καὶ Χρὸν ἀφοδευτήρια.

Ἄν τοῦτο δὲν ἐδίδετο τὸ Σύνταγμα μας τότε
σκεφθῆτε πῶς θὰ πῆγαινε τὸ κράτος, πατριῶται.
Χωρὶς ἐκεῖνο θάχαμε ποτὲ μας Παρλαμέντο;
χωρὶς αὐτὸ θὰ ἔκαναμε ποτὲ μας φαλιμέντο;

Χωρίς εκείνο θάκουγες τούς ρήτορας τού κράτους
νυχθημερόν νά σκούζουν,
καί θά 'μπορούσαν προπετῶς οἱ νήστες τούς χορτάτους
πατόκορφα νά λούζουν·

Ἄν' στοῦ διωγμένου τόν καιρό
τὸ Σύνταγμα δὲν 'κάναμε,
φαντάσου, καὶ κάλο ξερό,
τί γλέντι ποῦ θά 'χάναμε.

Π. — Ἀλήθεια λές, βρε Φασουλῆ, κι' ἄς εἶν' ἐδολογημένος
ἐκεῖνος ὁ διωγμένος.

Χίλα γι' αὐτὸν μνημόσυνα, χίλα γι' αὐτὸν συγχώρεα,
φαντάσου σὲν συμμερὴ τῶν κράτους στενοχώρια

νᾶλειπε καὶ τὸ Σύνταγμα καὶ πᾶς ἐκ τούτου νόμος.

Φ. — Μονάχα ποῦ τὸ σκέπτομαι μὲ πιάνει κούος τρέμος.
Τὸ Σύνταγμα ἂν δὲν 'κάναμε
τί γλέντι ποῦ θά 'χάναμε.

Θάμαστε χωρίς ἐκεῖνο σὰν καὶ τώρα σοβαροί,
θάχαμε καὶ τὸ Κορδόνι,
θάβλεπες τὸν Θεοδωρῆ
κάθε τόσο 'στὸ μπαλκόνι;

Θάρεχα ποτὲ ν' ἀκούσω
'στὴ Βουλὴ τὸν Μοσκοπούρα;
Θά μὲν φλόγιζαν τὰ στέφανα
σὲ καμίνια φλογερά;
Θάροχνα ποτὲ 'χουβέρνα
μὲ καμπόσα πατερά;

Θάκαγες αὐτὰ ποῦ κᾶνευς μὲ τὸ Σύνταγμα, βρε βλάκα;
θάχαμε καὶ τοῦ πολέμου τὸ γινώσκον τὸ πατάρακα;
Κι' ἂν ὁ πόλεμος ἐκεῖνος
δὲν γίνετο, βρε κτήνος;
θάβλεπες καὶ τοὺς Ἐλέγχους θοάμμεντικῆς εἰρήνης;
θάβλεπες Λαχεῖα Στόλου καὶ Ταμεία τῆς Ἀμύνης;

Θάχαμε κι' ἐκεῖνο τώρα τῆς συμβάσεως τὸ δράμα,
τὴν παραίτησιν ἐκείνην γιὰ τὸ ξεχασμένο χροῖμα,
καὶ τὴν βίβλα τοῦ Κόντε, κι' ὅλα τὰλλα τὰ γνωστά,
ποῦ κι' ὁ μᾶλλον ἐπιλήσιμον εἰς τὴν μνήμην τοῦ βασιτᾶ;

Π. — Ἐὰν αὐτὸ τὸ Σύνταγμα, βρε Φασουλῆ, δὲν ἦτο
φαντάσου τί θά 'κάναμε.

Φ. — Μὴ μοῦ τὸ λές καὶ φρόντισε. Ἄν' εἴς τὸν
Κι' ἐκεῖνοι ποῦ νηστεύουνε κι' ἐκεῖνοι ποῦ πεινᾶνε
φαναίζουν γιὰ τὸν Ὀθωνα: συχωρεμένος νᾶνα.

Π. — Μέσα σὲ μέραις πονηραῖς
συχωρεμένος τοῖς φοραῖς
Αὐτός, ποῦ τόσοὺς ἐκᾶνε 'στὸ βῆμα ν' ἀλλάζουν
καὶ πρόσωπα ν' ἀλλάζουν,

καὶ νὰ μεταμορφώνονται γιὰ νὰ στήνῃ σὰν Φοῖβος,
καὶ νὰ μᾶς λένε: πρεσβυτέρη, ὅς εἶσαι ἐγὼ φράκτο

Φ. — Μέσα σὲ μέραις πονηραῖς
συχωρεμένος τρεῖς φοραῖς

Ἐκεῖνος, ὅπου 'χάρισε λαούγγι τῆς γαλιάνδρας
εἰς τοὺς συγχρόνους ἄνδρας,
'Εκεῖνος, ποῦκανε κι' ἐμὲ κι' ἐσένα τὸν εὐαγγέλιον
γαλιάνδρα καὶ κοτούρι.

Ὡλαὲ τῆς Ρωμηοσύνης,
σὲ καιροὺς ἀμνημοσύνης
δεῦτε μετ' εὐγνωμοσύνης
μνημονεύσωμεν ἐκείνου τοῦ δυστήνου Βασιλέως,
ποῦδωσε τὸ Σύνταγμα μας, σὺπερ ἀφῆτον τὸ κλέος.

Ἄς τὸν μνημονεύουν ὅλοι,
ποῦχαν λόξα, ποῦχαν τρέλλα
πὼς θά πάρουνε τὴν Πόλι
μόνο μὲ τὴν φουστανέλα.

Μὰ κι' ἐκεῖνοι τῶν συγχρόνων,
ποῦ γιὰ Σύνταγμα κρεπάρουν,
καὶ μὲ τὴν λοχὴν τοῦ μόνον
καστεροῦν τὸν Ἰαπώνων
τὸ καυτοκάστρα νὰ πάρουν.

Τὸν θυμᾶσαι τὸν φρεσᾶ,
τὴν φρόντα, μὲ τὸ φέσι,
τὰ τουλόνια τὰ χρυσᾶ
καὶ τὸ δαμασκί, σὲ μέση.

Τὸν θυμᾶσαι τὸν κορυφῶ,
ποῦχε πόδο τοῦ κορυφῶ
τάλογο νὰ καββαλίσῃ
κι' ἀδελφῶν ζυγούς νὰ λύσῃ;

Φ. — Τὸν θυμᾶσαι, Περικλέτο, τὸν κορυφῶ φουστανέλα,
ποῦ δὲν ἄκουγε καλὰ
θέματ' ἀροῖτα Συμβουλῶν,
παρὰ μόνον βόγγους, δούλων.

Τὸν κορυφῶ τὸν Βαναρέζο τὸν θυμᾶσαι, πατριώτη,
ποῦχαν πάντα θέσι πρώτη
'στὴς Ἀδλῆς τὸν τὰ σαλόνια
τὰ τσαπαζία, τὰ μηλόγια;

Τὰ θυμᾶσαι τῆς καλῆς, τοῦ
Βασιλέως τὰ ρωμάντζα,
τὴν θυμᾶσαι τῆς Ἀδλῆς, τοῦ
τῆς μεγάλης προστυχάντζα;

Χρόνοι ξοφῶν, χρόνοι σκοτούς;
μέσα 'στὸν χορὸν τοὺς κήνους
νὰ κυττάξῃς πρῶτους πρῶτους
τοὺς ἀγωνιστὰς ἐκείνους;

Τι Παλάτια, Περικλέτο... νὰ ζητήσῃ νὰ δῇς βελάδες
κι' ἐμπροστά σου νὰ διαβαίνουν τρομεροὶ φουστανελῶδες
μὲ τῆς πάλαις τοῦ πολέμου.

τί κατὰστασις, Θεέ μου!

Ἐκεῖνος, ὅπου 'χάρισε λαούγγι τῆς γαλιάνδρας
εἰς τοὺς συγχρόνους ἄνδρας,
'Εκεῖνος, ποῦκανε κι' ἐμὲ κι' ἐσένα τὸν εὐαγγέλιον
γαλιάνδρα καὶ κοτούρι.

Ὡλαὲ τῆς Ρωμηοσύνης,
σὲ καιροὺς ἀμνημοσύνης
δεῦτε μετ' εὐγνωμοσύνης
μνημονεύσωμεν ἐκείνου τοῦ δυστήνου Βασιλέως,
ποῦδωσε τὸ Σύνταγμα μας, σὺπερ ἀφῆτον τὸ κλέος.

Ἄς τὸν μνημονεύουν ὅλοι,
ποῦχαν λόξα, ποῦχαν τρέλλα
πὼς θά πάρουνε τὴν Πόλι
μόνο μὲ τὴν φουστανέλα.

Μὰ κι' ἐκεῖνοι τῶν συγχρόνων,
ποῦ γιὰ Σύνταγμα κρεπάρουν,
καὶ μὲ τὴν λοχὴν τοῦ μόνον
καστεροῦν τὸν Ἰαπώνων
τὸ καυτοκάστρα νὰ πάρουν.

Τὸν θυμᾶσαι τὸν φρεσᾶ,
τὴν φρόντα, μὲ τὸ φέσι,
τὰ τουλόνια τὰ χρυσᾶ
καὶ τὸ δαμασκί, σὲ μέση.

Τὸν θυμᾶσαι τὸν κορυφῶ,
ποῦχε πόδο τοῦ κορυφῶ
τάλογο νὰ καββαλίσῃ
κι' ἀδελφῶν ζυγούς νὰ λύσῃ;

Π. — Εἰς τοῦ Βαναρέζο τὰ χρυσᾶ
πόση πόση καταφρόνη.

Πῶς ἐπρόκειτο τὸ κράτος, πῶς ἐπρόκειτο τὸ γένος!....

τώρα κόσμος μορφαμένος;
τώρα πρόσωπα σὲν σάλα;
φιγυροράζουν ἐνῶ κι' ἐνῶ
τὸ 'πετάξαμε τὸ πᾶσι
καὶ μᾶς ἔμεινε τὸ πένα.

Φ. — Φαντάσου ἄνδρ' Βασιλῆς καὶ νὰ φροῖς τοὺς λουλούδια
κι' ὀπίσω σου ν' ἀπολοῦντο τὰ φρεσᾶ καὶ τὰ σαλόνια,
μὰ νᾶχῃς καὶ Βασίλισσα μὲ φέσι καὶ παπῆσι.
τί γοῦστο καὶ τί χάρι!

Τι κόσμος τότε ταπεινός;
φαντάσου νᾶσαι Βασιλῆς,
καὶ νᾶσαι φίλος σου σκεπὸς κρηίδας;
καθένας ἄεστος τσολῆς.

Φουστανέλα, σὲ πᾶσι;
φουστανέλα, σὲ Παλάτια;
καὶ νὰ κᾶνῃς; Περικλέτο, ποῦ
τὸν Μεγαλοιδεάτη.

Μὲς 'στὰ χρυσᾶ τὰ χρυσᾶ
νᾶχῃς καὶ Μεγαλὸ Ἰδέα,
καὶ κορυφῶς φουστανελῶς;
νᾶχῃς μὲν καὶ μὲν
πὼς ἡ δουλειὰς; Ἐλλάς;

Ἐκεῖνος, ὅπου 'χάρισε λαούγγι τῆς γαλιάνδρας
εἰς τοὺς συγχρόνους ἄνδρας,
'Εκεῖνος, ποῦκανε κι' ἐμὲ κι' ἐσένα τὸν εὐαγγέλιον
γαλιάνδρα καὶ κοτούρι.

Ὡλαὲ τῆς Ρωμηοσύνης,
σὲ καιροὺς ἀμνημοσύνης
δεῦτε μετ' εὐγνωμοσύνης
μνημονεύσωμεν ἐκείνου τοῦ δυστήνου Βασιλέως,
ποῦδωσε τὸ Σύνταγμα μας, σὺπερ ἀφῆτον τὸ κλέος.

Ἄς τὸν μνημονεύουν ὅλοι,
ποῦχαν λόξα, ποῦχαν τρέλλα
πὼς θά πάρουνε τὴν Πόλι
μόνο μὲ τὴν φουστανέλα.

Μὰ κι' ἐκεῖνοι τῶν συγχρόνων,
ποῦ γιὰ Σύνταγμα κρεπάρουν,
καὶ μὲ τὴν λοχὴν τοῦ μόνον
καστεροῦν τὸν Ἰαπώνων
τὸ καυτοκάστρα νὰ πάρουν.

Τὸν θυμᾶσαι τὸν φρεσᾶ,
τὴν φρόντα, μὲ τὸ φέσι,
τὰ τουλόνια τὰ χρυσᾶ
καὶ τὸ δαμασκί, σὲ μέση.

Τὸν θυμᾶσαι τὸν κορυφῶ,
ποῦχε πόδο τοῦ κορυφῶ
τάλογο νὰ καββαλίσῃ
κι' ἀδελφῶν ζυγούς νὰ λύσῃ;

Π. — προέπει τὰ δεσμά νὰ ρίψῃ
καὶ τυράννους νὰ συντρίψῃ.

Π. — Κι' ἐν τούτοις τὰ χαρὰτα πολλοὶ
κάθε τσολῆς καὶ βλάχας

μαρὰ ποῦ τῶχε, Φασουλῆ;
κι' αὐτὸς ὁ Βιτελβάρχος.

Μετὰ πολλῆς θρασυτέρας καὶ γλώσσης ἀνοστοῦ
χωρὶς Ταμεία τοῦ Στρατοῦ, χωρὶς Λαχεῖα Στόλου,
καὶ δίχως Θεοτόκειον Προπολιτισμὸν
ἐνόμωε πὼς θάλυνε τὸν Γόρδιον δεσμόν.

Θυμᾶσαι, βρε, πρὶν πᾶναι τὴν Καθαρὰ Δευτέρα
'στὸν Στύλον ἐκεῖ πέρα,
καὶ τοὺς εὐζώνους ἐβλεπε κι' ἄκουγε τὸ γταούλι,
κι' ἐσκήρια τότε χαρῶπός,
κι' ἐνόμωε πὼς οὕτω πὼς
θὰ λυτῶντο οἱ δεσμοί;

Κι' ἐν τούτοις τὸν ἐπίστευε καθένας συμπολίτης
μαρὰ ποῦ τῶχε, Φασουλῆ, κι' αὐτὸς ὁ μακαρίτης.

Φ. — Σύντριψε καὶ παράβαλε τὰ χρυσᾶ τὰ πᾶσι
τοῦ τότε Βασιλῆ

μὲ τούτους τοὺς πολιτισμοὺς τοὺς χρόνους τοὺς μεγάλους
ποῦ μεταλαμπαδεύονταν τὰ φῶτα καὶ 'στὸν Γάλλους.

Τότε γὰρ ψύλλον πῆδημα τὸ στήθος μας ἐκλώτσα
 καὶ ἤρχετο καὶ ὁ Καρνάβαλος ντυμένος Μακεδών,
 καὶ ἐπήγαινες ἑσὶν Πειραιᾷ μὲ μὴ παλαιοκαρότσα
 καὶ τέλος πάντων ἐφθάνες εἰς ὥρας τρεῖς σχεδόν.

Μὰ τώρα μπαίνεις μὴ χαρὰ μὲς ἑσὶν ἡλεκτρικὸ
 καὶ τρέχεις, φαμπαρόνο,
 καὶ ἂν γίνῃ γὰρ τὴν τύχη σου κανένα ξαφνικὸ
 φθάνεις σὲ πέντε μόνο.

(Αἶφνης τὸν Ὀθωνα κυττᾷ
 καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν αὐτά.)

Φ. — Τῶν Βιτελσβάχων γέννημα, κατάλευκον προχώρει,
 καὶ ὅλους τοὺς μνημονεύοντας τὴν μνήμην σου συγχώρει.
 Σὰν ἱσχυρὸς ἐστὶ Παλάτι μας θαρρῶ πῶς τριγυρίζεις,
 καὶ ὅλα τὰ μέρη τὰ παλῆα,
 βασανισμένε Βασιλῆᾷ,
 τὰ βλέπεις καὶ δακρύζεις.

Π. — Νάτον... μᾶς παρατηρεῖ
 καὶ κοντά μας προχωρεῖ
 μὲ γυμνὸ σπαθὶ ἐπὶ τὸ χέρι
 καὶ πολεμιστῶν ἀσκέρι.

Ποῖος Βασιλῆᾳ καὶ αὐτός,
 ποὺ δαφνῶν ἐπὶ θεί κλώνους....
 γὰρ τὸ Σύνταγμα κοντός,
 γὰρ τὸ γένος μεγαλόνους.

Φ. — Τῶν Βιτελσβάχων γέννημα, τὸν ἱσχυρὸν σου κυττῶ...
 μᾶς ἔδωσες τὸ Σύνταγμα, σ' ἔδωξάμε γὰρ αὐτό.
 Προχώρει ἐπὶ τὸ Σύνταγμα τὴν εὐφορὸν κοιλάδα
 καὶ κύττα τὴν Ἑλλάδα.

Πῶς τόσο τὴν ἀγάπησες καὶ ἔκανες τέτοιο θοῖον;
 τί διάβολο τῆς εὐρισκῆς καὶ εἶχες ἐλπίδας κούφας;
 τῆς εὐρισκῆς τὸ καὶ τί, τῆς εὐρισκῆς ἐκεῖνο,
 ποὺ κάθε μεγολόκαρδος τῆς βροῖσκει τῆς μαγκούφας.

Αὐτὴ κανὲν πολίτευμα δὲν ἔχει κατ' οὐσίαν,
 δὲν εἶναι κράτος σὰν πολλὰ μὲ νόμων ἐξουσίαν,
 ἀλλ' εἶναι κατ' ἰδανικὸν καὶ σύμβολον Ἰδέας
 μὲ μίαν δάφνην Ἀθηναίων καὶ ἀκάνθας Ἰουδαίας.

Κἂν μὲ βρογδὴν βαρύγδουπον μυκᾶται κερανοῦ
 καὶ πέρνει γὰρ σημαία της κομμάτι τοῦρανοῦ,
 κἂν τρώει πάτρια σφακτά, κἂν πτὶ πατὲρ καὶ κράμα,
 κἂν βασιλεύει καὶ κρατεῖ κυρίαρχος ὁ ἄνθρωπος,
 κἂν βασιλεύει κύριος μὲ σκῆπτρα καὶ μὲ στέμμα,
 κἂν ἐξοφλεῖ τὰ χρεὴ της, κἂν ἀπαρνεῖται ἐντίμως.

Κἂν τὴν κυττάξεις κουρελοῦ, κἂν γαῦρον Ἀμαζόνα
 νὰ βλέπῃ τὴν Ἀγὰ Σοφία, μὰ καὶ τὸν Παρθενῶνα,
 κἂν Νίκης στήνῃ τρόπαια καὶ ἀγάλματα μεγάλα,
 κἂν ὀίχνη τὴν ἀσπίδα της καὶ ἀρχίζει τὴν φευγάλα,
 κἂν ὅσους παραλίχνει ζητεῖ νὰ τοὺς γλυκάνῃ
 δὲν τὴν ξεσυνερίζεται κανένα μ' ὅ,τι κάνει.

Γὰρ αὐτὴν Στρατὸς δὲν ὠφελεῖ, μήτε κανένας Στόλος,
 καὶ ὅσο μὲ τοὺτους καὶ ἂν κροτῇ
 μόνο γὰρ αὐτὸ τὸ καὶ τί
 στήνῃ πρὸς χάριν της βωμοὺς καθεὶς δνειροπόλος.

Μὲ τοῦτο μόνον αἰρεται πρὸς ἰδεώδεις πτήσεις
 καὶ εἶναι δίκη της κτήσις
 τοῦ σύμπαντος ἢ κτίσις.

Π. — Αὐτὴ βεβαίως, Βασιλῆᾷ, δὲν εἶναι πολιτεία,
 γὰρ τέτοια τὴν σιχαίνεσαι καὶ σοῦρχεται ναυτία,
 καὶ δὲν Φιλέλλην κύριος λόγος γὰρ αὐτὴν σοῦ κἀνῃ,
 τρέχεις νὰ βροῖς λεκάνη,
 καὶ κάθε τόνος εὐφημῶς σοῦ φαίνεται παρόνοος...
 μὰ σὰν γενεθλὴς τὸ νοερὸν συμπόσιον τοῦ Πλάτωνος
 σὰν κἄποιος νὰ σ' ἐμάγειρε ξεχάνεις τῆς πομπῆς της
 καὶ τὴν ὕμνεϊς παράφορος ἐν στίχοις ἀναπαίστοις.

Φ. — Γὰρ αὐτὸ τὸ καὶ, ποῦ κανεὶς δὲν καλοξέρει τεῖναι
 καὶ κρυφολέει μέσα σου: γὰρ αὐτὴν ἀγάπη δίνε,
 γὰρ αὐτὸ μ' ἐλπίδες ἔπαλε τὸ στήθος σου καὶ ἐσφορία,
 γὰρ αὐτὸ δὲν σ' εὐρισκαν κουφὸ τὰ θούρια τοῦ Ρήγα.

Γὰρ τοῦτο τὴν ἀγάπησες πρὶν ἔλθῃς ἐδῶ πέρα,
 γὰρ αὐτὸ τὴν ἐσυγχώρησες σὰν σ' ἔδωξε μὴ μέρα,
 μόνον γὰρ αὐτὸ ἔξυγχεσες καὶ σὺ μὲ τὸνομά της
 καὶ νὰ ταφῇς ἐξήτησες μὲ τᾶσπορο φόρεμά της.

Π. — Καὶ πάλιν τὴν Ἑλλάδα σου τὴν προσφιλεῖ συχώρα,
 ποῦναι πολὺν τὸ χάρι της
 καὶ τὸ ξερὸ κεφάλι της
 κυττᾷ ἐπὶ τὸ τοῖχο τώρα.

Μὴ βλέπῃς τὴν πραγματικὴν,
 ὅπου πληθύνει τόκους,
 μὰ βλέπε τὴν ἰδανικὴν
 μὲ τοὺς δνειροπλόκους.

Ὡ Βιτελσβάχων γέννημα, τῆς Βασιλῆᾳ Ὀθων,
 ἐξόριστε φουστανελά καὶ Βασιλῆᾳ τῶν πόθων,
 ἔλα νὰ δῇς μνημόσυνα καὶ ἐγκώμια ν' ἀκούσῃς
 τῆς νέας πρωτευούσης.

Μὲ τοὺς φουστανελάδες σου προχώρει, Βασιλῆᾷ,
 καὶ μέσ' ἀπὸ τοῦ τάφου σου τὸ χῶμα τὸ ξερὸ
 ν' ἀνθίσῃ τῶν δνειρῶν μας ἡ τριανταφυλλιά,
 ποῦ σήμερον ἐξεράθηκε χωρὶς νὰ δῇ νερό.

Κὲρ ἀπ' τὸ λευκὸ σου σάβανο, ποῦ μὴ κηλὶδα μαύρη
 κανεὶς σ' αὐτὸ δὲν θάβρη,
 νὰ βγοῦν καὶ νὰ πετάξουνε σὰν ἄσπρα χροσαλλίδες
 τόσαις παλῆαῖς ἐλπίδες.

Φ. — Μὲς σὴν πλημμύραν, Βασιλῆᾳ, τοῦ γλωσσικοῦ χειμῶνος
 συγχώρησε καὶ ἐμᾶς τοὺς δρόμους, τοὺς ποιητὰς τοῦ κάρου.
 Καὶ δίχως κόλλυβα ποτὲ καὶ δίχως ἀνδριάντα
 σὺ τῆς πατρίδος τῆς λευκῆς,
 τῆς πρώτης, τῆς Ἑλληνικῆς,
 μὲ τὴν χιονάτη φορεσιὰ θὰ βασιλεύῃς πάντα.

Τὸ Γραφεῖον τοῦ «Ρωμιοῦ» μας, παραλίπα πατριώτου,
 ἀριθμὸς τριάντα τρία καὶ ἐπὶ δρόμον τοῦ Διδότου.